

Prekentekest: Joh 14,1-11

Jesus sa: «La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg! I min Fars hus er det mange rom. Var det ikke slik, hadde jeg da sagt dere at jeg går og vil gjøre i stand et sted for dere? Og når jeg har gått og gjort i stand et sted for dere, vil jeg komme tilbake og ta dere til meg, så dere skal være der jeg er. Og dit jeg går, vet dere veien.»

Tomas sier til ham: «Herre, vi vet ikke hvor du går. Hvordan kan vi da vite veien?» Jesus sier: «Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Far uten ved meg. Har dere kjent meg, skal dere også kjenne min Far. Fra nå av kjenner dere ham og har sett ham.»

Da sier Filip: «Herre, vis oss Far, det er nok for oss.» Jesus svarer: «Kjenner du meg ikke, Filip, enda jeg har vært hos dere så lenge? Den som har sett meg, har sett Far. Hvordan kan du da si: 'Vis oss Far'? Tror du ikke at jeg er i Far og Far i meg? De ord jeg sier til dere, har jeg ikke fra meg selv: Far er i meg og gjør sine gjerninger. Tro meg: Jeg er i Far og Far i meg. Om ikke for annet, så tro det for selve gjerningenes skyld.

Slik lyder Herrens ord.

Denne søndagen kalles «jubilate». Vi skjønner av navnet på dagen at jubilate har med jubel å gjøre. Men denne søndagens prekentekest begynte ikke med jubel for disiplene. «La ikke hjertet bli grepet av angst», sa Jesus. Angst er noe av det mest utmattende og gledesødeleggende som tenkes kan. Er man redd for noe konkret, ja så er man redd. Kanskje har man en fobi. Mange går på kurs for å la seg kurere mot ulike fobier, det være seg flyskrekk eller frykt for edderkopper. I seg selv er det ille nok for den som er redd, men angsten kan være enda verre, for har man angst, vet en ikke helt hva en er redd for. Angst er mer en knugende frykt som man ikke helt får satt ord på hva er.

Jeg tror mange sliter med angst. Jesus hadde nok også senset angst hos sine venner. Han knyttet deres angst opp mot frykt for hva framtida skulle bringe – og fremfor alt spørsmålet om det evige, om liv etter døden. Jesus tar disiplers angst på alvor.

Vi skal huske på at denne samtalen fant sted før Jesus ble arrestert og korsfestet. Liv etter døden var nok for flere disipler mer et akademisk spørsmål. Man visste det var et diskusjonstema mellom teologer. Saddukeerne mente det ikke var noen oppstandelse, mens fariseerne mente det motsatte. Jesus mente det samme som fariseerne. Men disiplene eide ennå ikke dette budskapet på innsiden av sine liv.

«Tro på Gud og tro på meg! I min Fars hus er det mange rom.» Mente Jesus templet? Visst var templet et stort hus. Jesus hadde sagt da han var tolv år gammel og ble værende en tid i templet: «Skjønte dere ikke at jeg må være i min Fars hus?» Luk 2,49. Som voksen jaget han bort alle som ville gjøre forretninger på tempelplassen og sa: «Gjør ikke min Fars hus til en markeds plass.» Joh 2,16. Visst var huset for bønn og gudsdyrkelse som et hjem å regne, slik det også er med våre gudshus. Jesus var kjent for sin brennende iver for Guds hus. Men her snakket vel Jesus ikke om det jordiske, mente han kanskje det himmelske?

Jeg tror disiplene ble forvirret. Hva mente Jesus nå? Han skulle gå bort og gjøre i stand et sted for dem. Han skulle forlate dem. De skulle bli alene. Så skulle han hente dem og ta dem med. «Og dit jeg går, vet dere veien.» De visste jo ikke det. Ikke visste de hvor Jesus skulle gå, og ikke visste de veien dit.

Hjemme hos oss bruker vi PC og Internett når vi planlegger ferieturer. Da skriver vi inn hvor vi reiser fra og hvor vi skal til. Så regner dataprogrammet ut reiserute i detalj. Vi slipper mye arbeid på denne måten og får en grei oversikt. Men forutsetningen er at vi vet hvor vi skal. Ellers kommer vi ikke noe sted.

«Dit jeg går, vet dere veien,» sa Jesus, men de visste jo ikke det. Tomas sier det rett ut, og av og til er det så befriende når noen sier det som alle tenker på men ikke tør si – «vi vet ikke» og «hvordan?». Så sier Jesus de ordene som for oss er kjent, men som den gang skulle gi nytt mot til engstelige sjeler. Jesus sier: «Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Far uten ved meg.» Jesus sier at målet for reisen er Far.

- 51,6 prosent svarer ja på spørsmålet om de tror på Gud, heter det i en undersøkelse utført av Sentio i månedsskiftet september og oktober i fjor. Altså drøyt halvparten. 40,3 prosent svarer ja på spørsmålet om de tror Jesus døde på korset for våre synder. – Det kan tyde på at mange fremdeles har en form for tillit og fascinasjon for Jesus, og når de da må velge mellom ja og nei på et slikt spørsmål, så velger de ja, sier religionssosiolog Pål Repstad i et avisintervju (Klassekampen 22.10.2007). Jeg tror han har mye rett i det.

Det er altså mange som tror på Gud. Det er også mange som fastholder sentrale dogmer i den kristne tro. Det er vel og bra. Men vet de hvor de skal, og er de på vei dit? Det er spørsmål vi godt kan stille. Ja, det er mange som snakker om at de tror på himmelen og liv etter døden. I vår tid, som blant jødene i apostlenes dager, er befolkningen delt i dette spørsmålet. Mange tror på et liv etter døden, mange tror ikke på det, andre vet ikke helt hva de skal tro.

Det virker på meg som at mange som tror på et liv etter døden, også tror at de selv skal få tak i dette livet, ja at alle får det hvis det finnes. Men det er jo ikke det Jesus sier. Hør bare: «Ingen kommer til Far uten ved meg».

Da sier Filip: «Herre, vis oss Far, det er nok for oss». Filip tenkte vel som så mange i dag, at det må da gå veier direkte til Gud. – Vis oss Far, det er nok for oss. Vis oss Far, så kan vi ta en enklere vei til Gud. Vis oss Far, så trenger vi ikke Jesus. For mange er det vanskelig i det hele tatt å finne plass i sin tro for Jesus, men så mye lettere med Gud, mer uforpliktende liksom.

Det høres så riktig ut. Å tro på Gud er jo positivt. Skulle ønske at alle trodde på Gud. Jeg hørte for én uke eller to siden en programleder på NRK si om temaet humanistisk kontra kristen konfirmasjon, at for begge var det jo viktigst å gi ungdommen gode verdier. Også det høres så riktig ut. Men det er et men, og dette «men» handler om at blant alt det viktige og riktige, så er det noe som er enda viktigere, ja, faktisk helt avgjørende viktig for at et menneske noen sinne skal kunne nå fram til sin bestemmelse og møte Far i det evige liv. Det er at man lærer Jesus å kjenne og får tro på ham.

Selv Filip var på den farlige veien da han søkte mot Gud uten å gå veien om Jesus. Det er også de som sier at sentrum i den kristne troen er at Gud elsker oss som vi er, punktum. Også det høres så riktig ut, men som andre delsannheter kan resultatet bli direkte farlig. Himmelen Gud elsker enhver synder fordi vi er mennesker, skapt i hans bilde. Ja, slik er det. Men vi kan ikke ha nærhet til Gud uten at det finnes en soning for vår synd.

Den som tar snarveien rammes av Guds vrede over synd, og møtes ikke av den kjærlige Far. Derfor er det livsfarlig å forlate dette livet uten å ha gjort opp sin sak med Gud. Eller for å si det med Hebreerbrevet: «Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender!» Hebr 10,31. Vårt livs regnskap må alltid gjøres opp med Jesus først, etter som han har sonet all verdens synd, deriblant vår. Vi trenger tilgivelse og nåde. Vi trenger å være Guds barn. Vi trenger at Gud ser på oss slik som han ser på Jesus. Så er da også livet sammen med Jesus livet under Guds nåde, Guds godhet og miskunn. Utenfor er man fortapt. Skriften er entydig og klar.

Så er det altså mange rom i Fars hus. Det betyr ikke at det er plass for mange slags tro, eller verre – at enhver blir salig i sin tro. Det er en stor løgn. De mange rom betyr at det er plass nok til alle som vet målet og går veien, alle som gjennom dåpen og troen lever sammenvevd med Jesus i ett liv.

Jesus sier: «Har dere kjent meg, skal dere også kjenne min Far. Fra nå av kjenner dere ham og har sett ham.» Vi vet at å kjenne er noe gjensidig, et begrep som brukes om den personlige relasjonen til en annen og som går i retning begge veier, man kjenner hverandre. Det er dette personlige forholdet til Far som Jesus fører oss inn i, takket være frelsen og forsoningen. Vi er omgitt av Guds gode farsomsorg. Han trøster oss om vi skulle være engstelige. Han leder oss gjennom livet. Han støtter oss og reiser oss opp om vi faller.

Derfor lyder det et jubelrop i dag på søndag jubilate:

La hyllingsrop lyde for Gud,
hele jorden,
og syng om hans herlige navn!
Lovsyng Guds herlighet ...
Lovet være Gud
som ikke av slo min bønn
og ikke tok sin miskunn fra meg.»

Salme 66,1-2.20.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.